

eldöntöttük, mindent megbocsátok,
 vaksin tapogatsz a hálósobafalon.
 kiégett villanykapcsolók után, kilógó
 színes vezetékek vagyunk.
 visszaránt a rettegés egy újabb görcsbe,
 kétféle bűn után közös a villanykörte.

Kiss Dávid

Kettőezerhúsz

Sosem láttam még
 ilyen békésnek a várost:
 téli fényekben fürdő arcok,
 rózsaszínné némuló gitárszó,
 galambszárnyak tompa repdesése.

Akinek van füle, hallja.

Idegenek, akiket
 a véletlen sodort ma össze,
 mosolyogva búcsúznak egymástól.

*Esto fidelis usque ad mortem
 et dabo tibi coronam vitae –*

egy több milliárd éves, fagyott
 kőszikla belép az atmoszférába,
 a Moszkváról kifut az utolsó
 Négyeshatos.

Nyelvemlékek

I.

Eddig bírtam elnyújtani
 ezt a karácsonyt –
 most múltál el,
 mikor zavarni kezdtek
 a díszek, a koszorú, a fenyő,
 az egy héttel később rádobott

színes szerpentinek.
Hiába is várnám tovább
eljöveteled,
már úgysem égetnének
végig a gyertyákat.

Pontosan úgy múltál el,
mint az előző évtized:
igazi tél nélkül.
Még mindig beléd botlom
a lakásban. Kerülgetem
a szétmosott pólókat,
egy fióknyi alsót és zoknit.
A konyhában is,
a tavalyi falinaptáron,
ott lógsz az önkéntes tűzoltók
szlovén egyenruhájában.
Kevesen múltott,
hogy végül megértsem,
a te meg én: kettes szám,
első személyben.

II.

Ki tudja, mivé fejlődött volna
keveréknyelvünk,
ha használjuk még egy kicsit.

Ha *miketten*,
mint az a chilei harminchárom,
a mélyben ragadtunk volna
(beomlott metróalagútban Pesten,
egy felhagyott szénbányában
Brennbergben, Velenjében,
vagy a postojnai rendszerben,
őszállatok *brlogjában*),

hogy utódok nélkül,
magunkban haljunk el,

sok százezer év múlva
igazságot kereső tudósok
(testvéreink fennmaradt ágán)
barlangimedve-csontok közt lelnének
požar perzselte csontjainkra,

és *ogenj* füstölte odunk falán
a koromba kapart közös szavakra:

vánkoskabát, lónő, tengeri kutya.

*

„E torz nyelven ért hát véget
az Új Ogrska:

egykori elnyomók és elnyomottak
saját füstjükbe fulladt fiainak
utolsó próbálkozása.

Barlangsírjukból nincs feltámadás.”

